

JOSEF VLÁŠEK

LOVEG

HON NA VRAHA ZAČÍNÁ

Lovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Josef Vlášek

Lovec – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JOSEF VLÁŠEK

LOVEC

Copyright © Josef Vlášek, 2025
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Kerstin Marinov / Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Milada Michková
Jazyková korektura Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události
jsou dílem autorovy fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi
i místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů, nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými
prostředky, bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-671-6
ISBN ePUB: 978-80-7546-679-2
ISBN MOBI: 978-80-7546-680-8
ISBN pdf: 978-80-7546-681-5

KAPITOLA PRVNÍ

1

„Molim, Zelen,“ představil se do telefonu rozespalý detektiv chorvatsky.

„Draku,“ odpověděl hlas vrchního komisaře, „tentokrát se to stalo ve zlatnictví v Rybný ulici. Koukej dorazit!“

Pětapadesátník narozený v Jugoslávii se oblékl. Ještě nevyšel ani z domu, a už věděl, že novým případem žije celá čtvrť; na schodech slyšel domovnici, jak mladé servírce z prvního patra říká: „Von, slečno, vám ho podříz jako vovci, a přitom takovej fešák ten zlatník, jako Klúúúny!“

„Měla jsem u něj v opravě zlatej řetízek,“ posteskla si servírka, „asi už ho neuvidím, co?“

„Asi ne,“ konstatovala domovnice, ale dala servírce naději, „leda byste od něj měla účet.“

Ve starém modrém baloňáku detektiv proklouzl kolem těch dvou, se zavráním domovních dveří se ocitl v podzimmím ránu na ulici a zamířil do zlatnictví v Rybné 10.

Když se konečně prodral hloučkem před zlatnictvím, odbíjely hodiny na svatém Jakubovi osmou. Vstoupil do nevelkého, ale pěkného obchodu. Podél skleněných vitrín se motali technici v bílých overalech. Úplně vzadu zahlédl vrchního komisaře, který spokojeně přikývl na pozdrav.

Ujal se ho mladý poručík Jelen. Vytáhlý, ani ne třicetiletý detektiv se na něj významně usmál: „Neměl jste mít dovolenou?“

„Měl.“

„Ahoj, Draku?! Co ty tady?“ zdravili detektiva také ostatní kolegové. „Jak se vede?“

„Jako o dovolený,“ odpověděl k nelibosti vrchního komisaře Dragan Zelen, detektiv narozený ve Splitu, jemuž kolegové neřekli jinak než Drak nebo Zelený Drak, a protáhl se mezi nimi.

„Oběť utrpěla smrtelné řezné poranění v oblasti krku,“ informoval ho zatím Jelen.

„Stejný scénář jako před tím,“ zabručel Drak.

„Jen je tu míň krve,“ dodal Jelen.

„Jo?!“ podivil se Drak, „čím to?!“

„Vsákla se do škvír v parketách...“

„Je to nadělení,“ poznamenal detektiv a prohlížel si tělo dobře oblečeného muže na prodejním pultu. Ležel na břiše. Modré oči měl vytřeštěné na porcelánové figurky ve skleněné vitríně. Nad límcem zakrvácené bílé košile se po krku táhla dlouhá rovná řezná rána s purpurovou krajkou.

Drakovi se vybavil vývěsní štít na portálu – Z l a t n í c - t v í – k l e n o t n í c t v í – K a r e l H l a v a – a hned si uvědomil, že dotyčný Karel Hlava leží před ním.

„Co o něm víme?“

„Ženatý, dvě děti, padesát let,“ odpovídal Jelen tezovitě. „Tenhle obchod má už sedm let. Sem se za ním sjížděla smetánka. Ráno ho našel řezník při venčení psa... Josef Vondra.“

„Toho mi, prosím, přiveď.“

„To nejde, je doma. „Neunesl to. Dokola opakoval, že je krámskej a ne jateckej řezník. Prostě bylo toho na něj moc.“

Pro tyhle věci měl Drak pochopení. Ani on sám mor-
dům úplně nepřivykl, především dětí. Cítil divné škrábá-
ní v krku a spěchal na čerstvý vzduch. „Tak až se dá do-
hromady,“ konstatoval a ptal se po dalších svědcích.

Poručík Jelen ukázal na moderní činžák s obdélníko-
vými okny. „Nějaká ženská z protějšího domu viděla kle-
notníka živého ještě večer, ale mluvit chce pouze s vámi...
Jste přece celebrita,“ doplnil poručík vesele.

Minulost spojenou s televizí Drak přešel. Ještě jednou
si prohlédl horizontálně vedenou ránu s pravidelným,
hlubokým řezem a potom obsah kapes zavražděného roz-
ložený na pultu: gumičkou omotaný paklík stodolarovek,
švýcarské hodinky, pager od stříbrného bavoráku, který
ale před obchodem nestál.

„Pěkný, co?“ poznamenal Jelen.

„Hodinky?“

„Ne, fáro! Model BMW X5 M!“

„Jasně,“ přikývl Drak a poznamenal, že auto tady ale
není.

„Nevadí, umím si ho představit,“ řekl Jelen. „Mít tako-
vý, nechtělo by se mi umírat...“

„To nikomu,“ řekl na to Drak a vypravil se za svědkyní.

Přešel ulici a s Jelenem v patách zamířil do třetího patra
moderního domu se světlým schodištěm. Dlouze zazvonil
na zvonek pod mosaznou cedulkou se jménem PhDr. Alž-
běta Kulvajtová, překladatelka ze slovanských jazyků.

Otevřela jim asi sedmdesátiletá žena s vysokým čelem
a chuchvalcem světlých vlasů. Měla vysokou, téměř kost-
natou postavu a vyzábělý obličej. Byla celá v černém, jako
by nosila smutek. „Pánové jsou od policie?“

Komisař Drak si pomyslel, že i tahle Kulvajtová je neod-
myslitelnou součástí tohoto místa. Celkem vzato nemohla

bydlet nikde jinde než v tomto domě s rovnou střechou na Starém Městě, o němž cizinci říkají, že je malebné. Dům patřil městu a byty tu byly laciné. Drak si nedovedl představit, že by žena oblečená do dlouhých šatů hipíků mohla bydlet na Příkopech nebo mezi moderními chladnými domy Karlína. Taky si uvědomil, že překladatelka se něčím podobá Barboře. Za třicet let se z Barbory stane podobná osoba, jakou má před sebou...

„Potřebuji s vámi mluvit, detektive,“ řekla rázně Drakovi.

„Od toho jsem tady.“

Jelen postával za Drakem, přesto se zeptal: „Mohli bychom to probrat uvnitř?“

„Promiňte,“ omluvila se paní Kulvajtová a ustoupila, aby detektivové mohli vejít.

Uvedla je do hezkého pokoje. „Víte, pracuji na životopisu Adama Mickiewicze, ale zasekla jsem se, druhý den jsem na sto osmdesáté straně,“ posteskla si. „Sedím támhle za stolem a vyhlížím manžela, ulici mám jako na dlani, můžete se přesvědčit,“ ukázala na psací stůl u okna v očekávání, že Drak vstane, aby se o jejím tvrzení přesvědčil.

„Klidně pokračujte.“

„No, a vtom se přiřítíl jako Širón!“

„Kdo?“

„Přece pan Hlava. Poznala jsem ho podle auta. Přesně v osm, hodiny na věži odbíjely osmou. Zastavil přímo před zlatnictvím koly na chodníku.“

Drak se usmál. „Co se dělo dál?“

„Podle mě měl obchodní schůzku,“ odhadovala překladatelka a se sloní pamětí přesně vyjmenovala, co měl zlatník na sobě – modré tmavé sako a kalhoty barvy holubí šedi.

„Takže vystoupil, co bylo dál?“

„Nevystoupil hned. Zákazník nejspíš nepřicházel, asi mu z auta telefonoval...“

„Dlouho?“

„Deset, patnáct minut určitě.“

„Co jste viděla potom?“

„Asi po čtvrt hodině z auta vystoupil a zamířil do zlatnictví.“

„Co se dělo uvnitř, jste viděla?“

„Ne... Teda moc ne.“

Teprve nyní Drak vstal ze židle. Přistoupil k oknu a podíval se na obchod. Co se děje uvnitř, neviděl. „Máte pro nás ještě nějaké další informace?“

Okamžitě zaujala odmítavý postoj. „Ne. Ne! Víc nevím. Jen to, co jsem vám řekla.“

„Ovšem. Už teď jste nám hodně pomohla,“ řekl na to Drak vlídně. „Ale zkuste se ještě zamyslet, opravdu je to všechno, co byste nám mohla povědět?“

„Chudák, pan Hlava,“ povzdechla si paní Kulvajtová, ale v jejím hlase se ozval závistivý tón. „On teda žádný chudák nebyl. Měl spoustu peněz, protože dělal velké obchody s uměním a bohatými lidmi.“

„Ano, všiml jsem si.“

„Myslíte ty věci v obchodě?“

Drak přikývl.

Paní Kulvajtová se zasmála. „Určitě dělal daleko větší kšefty,“ mávla posměšně rukou. „Ale u toho jsem nebyla.“

Drak si povzdechl. „Pachatele jste neviděla?“ zeptal se ještě, aby splnil svou povinnost. „Neviděla jste někoho na ulici, když jste se dívala z okna? Muže nebo ženu... Nevšimla jste si něčeho zvláštního?“

„Ne.“

„Dobrá,“ uzavřel Drak celou věc naoko lhostejně a zvedl se. „Děkujeme vám.“

Při odchodu Draka s Jelenem překvapila sdělením, že živého zlatníka viděla naposledy v půl deváté, kdy si šel zakouřit před obchod. Přesný čas doložila tvrzením, že se tou dobou obvykle vracívá její druh, který se ale tentokrát opozdil o pět minut.

„Kdyby se zpozdil o hodinu, mohla vidět vraha,“ zalitoval cestou po schodech dolů Jelen. „Mohli jsme mít horkou stopu...“

„Zatímco takhle nemáme nic,“ souhlasil Drak.

Vrátili se do zlatnictví. Vrchní komisař Doležel tam právě procházel nalezené účty. Sotva Draka spatřil, poslal ho za novináři. Detektiv se bránil, ale šéf Pátého oddělení už se rozhodl.

„Jsme teprve na začátku,“ oznámil novinářům Drak. „Mohu jen potvrdit, že se dnes ráno našlo tělo majitele zlatnictví. Ohledáváme místo činu. Až toho bude více, dáme vám vědět,“ uzavřel rychle a měl se k odchodu.

„Počkejte přece!“ zavolal na něj menší novinář s kuličem. „Něco nám musíte říct. Jsme tu dlouho... a čekáme na vás!“

„Dobře. Ptejte se!“

„Byl zlatník zavražděn?“

„O tom rozhodne soudní pitva.“

„Ale po prvotním ohledání...“

„Násilná smrt je pravděpodobná.“

„Je pravda, že byl zavražděn stejným způsobem jako oba podnikatelé, jejichž smrt se vyšetřuje?“ vyzvídál reportér *Večerního kurýru*.

„Bez komentáře!“

„Co o zavražděném víte?“

„Majitel zlatnictví, padesátiletý, ženatý...“ soukal ze sebe Drak, a když uviděl Barboru Dvořakovou, reportérku České televize, rázně další sdělování informací utnul. „Zatím je to vše.“

2

Fotografové ještě nedokončili svou práci, ale vrchní komisař Doležel se chystal k odchodu. Ve dveřích se setkal s vracejícími se detektivy. „Pánové, čekám na vaše zprávy,“ poznamenal rozhodně a vykročil vzpřímeně ven k autu, které krátce nato téměř nehlučně zmizelo z místa činu.

„Měl naspěch, co?!“ podotkl poručík Podlaha.

„To jistě,“ řekl Drak, „viděl jsi novináře...“

„Ale posílat tě za nimi nemusel.“

Drak se usmál. „To by tam pak musel jít sám.“

Přátelské škádlení detektivů přerušila nově příchozí dáma. Pohledná čtyřicátnice v bizamovém kožichu, který skrýval příjemné ženské křivky a prozrazoval vysoký životní styl, nemohla být nikým jiným než manželkou oběti.

„Neobtěžujte se,“ přerušila kondolujícího Draka, „s manželem jsem nežila.“ Zjevně si přišla jen ověřit to, co se právě dozvěděla.

„Mohu vás tedy požádat o identifikaci?“ zeptal se Drak, protože ohledání místa činu skončilo. Když přikývla, uvolnil jí cestu k pultu, kde odkryl bílou látkou zakryté tělo.

„Poznáváte ho?“

„Ano, je to... on... Karel Hlava.“

Drak tělo opět zakryl a cestou ke dveřím položil paní Dianě několik jasných a krátkých otázek.

„Povězte mi, co vás sem přivedlo?“

„Chtěla jsem...“

„Chápu. Kdy jste vašeho manžela viděla naposledy?“

„Před měsícem,“ odpověděla bez váhání.

„Kde to bylo?“

„Doma, přišel za dětmi.“

„Takže s vámi nebydlel?“

„Ani ne,“ odpověděla váhavě. Ale pak se podívala na detektiva a odměřeně dodala: „Neměla jsem ho ráda.“

„Víte, kde bydlel?“

„Jeho současnou adresu neznám.“

Drak ji neustále pozoroval. Chovala se úmyslně zdrženlivě a s odstupem, přesto vytušil, že udělá něco, co ho překvapí.

Diana Hlavová sáhla do hnědé kabelky se žlutými kvítky a podala mu klíč. „Jeho poslední adresu neznám, zato tu první ano – v Hotelovém domě na Invalidovně má garsonku.“

Aspoň něco, pomyslel si Drak. Ale něco se mu nezdálo.

„Až si to tam prohlédnete,“ pokračovala, „dejte mi vědět.“

„Klidně tam můžeme zajít spolu,“ navrhl rychle, až se lekl, co to říká.

„Ne, vy sám,“ trvala na svém. Zabrblala číslo svého mobilu a rozloučila se.

Pěkná ženská; pomyslel si detektiv, když sledoval, jak odchází.

Ulice, jíž se vzdalovala, byla typicky pražská. Malé jednopatrové a dvoupatrové domy, vklíněné mezi výnosné čínžáky, připomínaly malé městečko. Dům Jiřího Kaminzera

patřil mezi ty výnosné. Jeho příjmy samozřejmě zvyšoval jediný výhodně pronajatý obchod v přízemí – Hlavovo zlatnictví.

Nad vchodem a také v oknech na pravé straně v prvním patře se svítilo. Když Drak vystoupal po schodech nahoru, uviděl otevřené dveře bytu, v nichž stála mohutná domovnice v zástěře. Přesně takhle si ji představoval, mohlo jí být tak asi čtyřicet nebo padesát, ale jak už to u silných lidí bývá, jako by žádný určitý věk neměla. Každopádně při pohledu na něj sršela energií, jako by se tu nic tragického nestalo.

„Vypadáte v tom hacafraku jako Columbo. V televizi vám to v obleku a s kravatou slušelo mnohem víc.“

Draka narážka na seriál, ve kterém vystupoval, potěšila, odpověděl jí přesto stejnou mincí, samozřejmě v žertu: „Však vy taky nevypadáte, jako byste právě slezla z předváděcího mola pro manekýny.“

„Jenomže mě do televize nikdo nechce...“

„Co není, může být!“ zvolal Drak a přivítání uzavřel s vážnou tváří. „Proč tu jsem, víte?“

„Samozřejmě,“ odpověděla domovnice, jako by šlo o veselé dobrodružství. „Včera pan Hlava neustále někam jezdil. Něco mu nedalo pokoj. Nevím, co to bylo. Strávil v obchodě večer.“

„Věděla jste, že byl pryč a potom se zase vrátil?“

„Nevěděla jsem, že to byl on.“

„Viděla jste ho?“

„Kolem půl desáté, než jsem šla spát, jsem se podívala z okna. Viděla jsem, jak někdo přechází po chodníku, ale pouliční lampa je moc daleko, abych rozeznala, kdo to je. Vrátila jsem se do svého pokoje.“

„Ten pokoj je kde?“

„Tady za mnou.“ Otočila se a ukázala na dveře se stříbrnou klikou. „Mám uklizeno, jestli chce jít dál...“

Drak nabídky nevyužil.

„Hlavovo auto jste viděla?“

„Ano.“

„Večer?!“

„Asi ano. Po šesté odpoledne, vezl si takovou blončku, hezkou holku... Jenomže on taky byl pořádný kus chlapa.“

Domovnice přistupovala k životu úsměvně. V kuchyni nalila do dvou skleniček trochu becherovky. „Doufám, že si se mnou ťuknete na zdraví,“ nabídla Drakovi sklenku. Z té své upila se značným požitkem.

„Pak jste Hlavovo auto neviděla?“

„Jistá si nejsem,“ řekla rozpačitě. Přitom šlo o důležitou informaci, Drak čekal, co řekne. „V půl třetí ráno, když jsem se šla napít, tam stát mohlo. Jistá si tím ale nejsem.“

„Kde?!“

„Přímo pod oknem.“

„Zrovna moc jistě to neříkáte.“

„Byla jsem rozespálá, ale asi to tak bylo.“

„Co když se mýlíte?“ opáčil Drak a sevřeným ukazovákem a palcem si hladil obočí. „Pokud ne, mění to situaci.“

Domovnice pokrčila rameny. „Taky pravda. Třeba si vzpomenu.“

Drak změnil téma. „Máte mnoho nájemníků?“

„Osm. Chci říct, že pronajímáme osm bytů a v nich bydlí...“ mumlavě počítala, „tři manželské páry v prvním a ve druhém poschodí... Dohromady s domácím pánem Kalminzerem a jeho paní Dagmarou a se mnou... Celkem čtrnáct!“

„Byli všichni doma?“

„Ne.“

„A kdo nebyl doma?“

„Domáci s paní Dagmarou jsou v Dubaji. Mají se vrátit v polovině příštího týdne. Ještě něco?!“

„Ne, to by stačilo,“ řekl Drak, „děkuji!“

3

Cestou zpátky do obchodu se detektiv zachmuřil. Vrchní komisař mu předal případ, jako by šlo o běžnou událost, ale ve vzduchu viselo podezření na sériového vraha. V tomto bodě Drak s Doleželem souhlasil. Zdálo se krajně nepravděpodobné, že by se jednalo o pouhého zloděje, který jen vykrádá klenotnictví.

V honosném obchodě, který připomínal víc anglický salon než zlatnictví, mezi skleněnými vitrínami se šperky a hodinkami a obrazy vycítil vnitřní neklid svých spolupracovníků. Krátce nato se přesvědčil, že všude byly sejmuty otisky prstů. Přezkoumal, jestli se nenašly nějaké stopy v příručním skladu s malým trezorem v koutě, který nechal otevřít zámečnickem, ale nic v něm nebylo. Ještě nechal dodatečně pořídit pár velkých snímků těla a přikázal Podlahovi, aby zařídil převoz na soudní.

Tohle šlo zatím lehce a jednalo se o běžnou rutinu, ale nic dalšího vyšetřování příliš neposunulo. Přími svědci prakticky neexistují, ale stejně bude muset vyslechnout nájemníky v domě i sousedy, zákazníky obchodu, dodavatele zboží, a ti ho zaplaví nesmyslnými detaily, z nichž mnohé bude muset prověřit. Znechuceně si vzpomněl na řezníka, který našel mrtvolu a zavolal na policii... I tohohle chlápka musí vyslechnout a sepsat protokol. V dané

chvíli mu to ale připadalo jako záchrana. Čím tlustší bude spis, který nakonec vrchnímu komisařovi předá, tím menší bude pravděpodobnost, že by jej celý studoval a vytkl mu, že něco zanedbal. „Budete ještě něco potřebovat?“ uslyšel za sebou hlas lékaře. „Šel bych...“

„Ano, ovšem, promiňte, na shledanou...“

Propustil všechny netrpělivé – oba fotografy, techniky, kteří zajistili otisky prstů a biologické stopy, i ostatní policisty – a díval se, jak odcházejí. Někteří spěšně, jiní zvolna, ale všichni spokojení, že konečně mají otravnou práci za sebou. Jeho práce teprve čekala.

Zůstali pouze poručíci Jelen a Podlaha, kteří trpělivě čekali nad zakrytým tělem, až ho odvezou na prosekturu.

„U tebe bych něco měl mít,“ obrátil se Drak na červenolícího Jelena a narážel na soupis prodaného zboží, na němž pracoval s vrchním komisařem.

„Takže vy jste si vzpomněl.“

„Samozřejmě!“ Drak natáhl ruku pro lístek, na kterém stálo: sedmiramenný svícen cínový – 20 000 Kč, pozlacený řetěz s křížem s rubíny – 80 000 Kč, kamej à la baronesa Pompadour – 20 000 Kč, pánské švýcarské hodinky zn. Franck Mueller – 500 000 Kč a zlatý prsten dámský s briliantem – asi 90 000 Kč. Drak hvízdal.

„Jo, tohle všechno stihl před smrtí prodat, podle mě borec,“ poznamenal k tomu souhlasně Jelen.

„Už to tak vypadá,“ řekl Drak. „Ovšem tržbu jste nenašli, nebo se mýlím?“

„Ne, to ne...“

„A to jsme prohledali, co se dalo,“ přidal se poručík Podlaha.

Drak zamával soupisem prodaného zboží Jelenovi před obličejem a řekl: „Myslel jsem si to. Není to zvláštní?“

zamyslel se. „Co ten řezník? Vrahem možná není, ale nezlákaly ho peníze?“

4

Malé řeznictví v Benediktské ulici s bílými kachlíčky na stěnách, pultem a vystaveným masem připomnělo Drakovi dětství. Chodil ve Splitu do podobného obchodu otci pro játra. Otec je připravoval na olivovém oleji a podával s bílým chlebem... „A co takhle uzeniny od Gavriloviče, máte?“ zeptal se napůl podvědomě.

„Bohužel, ty nevedu,“ odpověděl pan Vondra a spustil, jak to bylo: „V pět ráno chodím se psem,“ připomněl svého jedenáctiletého zrzavého jezevčíka. „Procházíme okruh. Jdeme Masnou ke kostelu svatého Jakuba a domů se vracíme Jakubskou a Rybnou...“

Drak bedlivě naslouchal a dělal si poznámky. Neuniklo mu, že se řezník zpotil.

„... hrozně štěkal! Myslel jsem, že kvůli kočce, ale podívám se do výlohy a vidím nebohého Karla, jak na tom pultu leží... mrtvej!“

„V kolik...“

„Prosím?“

Drak zopakoval otázku: „Kolik bylo hodin?“

„Půl..., po půl šesté..., nenosím hodinky, ale myslím, že hodiny na kostele byly půl. Ležel na břicho... s rozpráženými rukama, bylo to hrozný!“

„Pak jste udělal co?“

„Šel jsem ke vstupním dveřím..., nebyly zamčené a otevřely se, jen jsem se jich dotknul. Pak jsem zavolał policii.“

„Jenomže na místní stanici hovor přijali v pět čtyřicet pět,“ konstatoval Drak.

„No a?“

„Nejde mi do hlavy, pane Vondro, co jste tam, před tím obchodem, celou čtvrt hodinu dělal...“

„No... já..., byl jsem v šoku!“

Drak se na něj upřeně zadíval – a Vondra to po chvíli nevydržel.

„No, snad si nemyslíte...,“ zalapal po dechu, „že jsem to byl já?! Ne!!! Práh jsem nepřekročil..., je to v každý detektivce, nesmí se to kvůli stopám,“ hájil se řezník, ale Drak si o tom udělal vlastní obrázek: Josef Vondra do zlatnictví vešel a možná tam i něco vzal, protože měl na to až příliš času.

Dále se detektiv dověděl, že se Vondra s Karlem Hlavou naposledy setkal den předtím, přibližně v poledne, a to v jeho zlatnictví, aby si tam vyzvedl drahé hodinky uhrazené bankovním převodem. To odpovídalo účtu vystavenému zlatníkem. Josef Vondra popsal setkání jako příjemné. Vyprávěl, že vypili pár skleniček bílého vína a nenechali se ničím rušit. Dokonce si nevšíмали ani mladé blondýnky, která přišla Hlavovi uklidit a mrzutě odkráčela.

„No, jestli je to všechno, pane Vondro, děkuji vám. Ozveme se, když budeme ještě něco potřebovat.“

5

Ve stejný čas, kdy se Drak loučil s řezníkem Josefem Vondrou v Benediktské ulici, zaslechla manželka vrchního komisaře v rádiu zprávu o tom, že se stala další vražda

podnikatele. Reportáž přesné místo neuváděla ani blíže nespecifikovala oběť, ale přesto jí bylo jasné, že jde o veliký průšvih, a věděla, co bude následovat, její muž se ocitne pod drobnohledem novinářů.

A nejen on. Zástupci sdělovacích prostředků dovedou být pořádně neodbytní... Jak se daří vrchnímu komisaři? Má už konečně něco? Nějaké stopy? dotírali na ni nedávno před domem, jako by její manžel byl nějaký policejní vlčák.

Výjimečná situace vyžaduje výjimečné kroky! Klaudie zavolala kamarádce a odřekla domluvenou schůzku.

„Ten případ vyšetřuješ ty, nebo tvůj manžel?“ namítla Iva v telefonu.

„Pochop, já se o něj musím postarat...“

„A já zase potřebuju poradit,“ naléhala Iva – rozešla se s přítelem a nebyla si jistá, jestli udělala dobře. „Ani nevíš, co se stalo. Při všech svatých, Klaudie, potřebuju s tebou nutně mluvit!“

A Klaudie, to dobré srdce, souhlasila, „ale jen na chvíli...“

Nasedla do svého malého peugeotu a jela do cukrárny, kde jedním uchem sem a druhým tam vyslechla kamarádku a vyřešila „případ“. „Co mi tady vyprávíš, není nic tak strašného. A už vůbec nevidím důvod, abyste se rozcházel.“ I ona s vrchním komisařem se občas hádají.

„Mám přiznat chybu?“

„To nemusíš! Jenom mu řekni, že ti chybí.“

Klaudie na Ivu spiklenecky mrkla a vytratila se z cukrárny. Moc času nezbyvalo. Nebyla rozhodnutá, co přichystá k večeři, a proto v marketu vložila do nákupního vozíku svíčkovou i vepřovou kýtu, přibrala petržel, citrony, brambory, vajíčka a sklenici majonézy. Přitom ji

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Lovec**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.